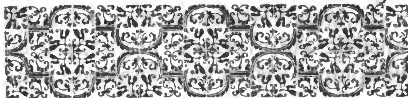
RELATIO
FACTA IN CONSISTORIO SECRETO CORAM S. D. N.
GREGORIO PAPA XV.
A FRANCISCO MARIA EPISCOPO PORTVENSI S.R.E. CARD. A MONTE

DIE IANVARII M. DC. XXII.

SVPER VITA, SANCTITATE, actis Canonizationis, & miraculis Beati IGNATII Fundatoris Societatis IESV.

BEATISSIME PATER.

VM inimicus homo ſuperiori ſæculo in agro Eccleſiæ benè ſubacto, & præparato ſuperſeminaſſet zizania, & in Germania blaſphema Lutheri lingua, & in Anglia inaudita Henrici ſæuitia omnem religionis, & perfectioris vitæ profeſſionem, omnemq. obſeruantiam erga CHRISTI Vicarium ſubducere, atque extinguere conaretur: ineffabilis Dei bonitas, & miſericordia, quæ præteritis ſæculis contra ſubnaſcentes hæreſiarchas deſtinauit Athanaſium, Baſilium, Nazianzenum, Cyrillum, Hieronymum, Auguſtinum, Bernardum, Franciſcum, Dominicum, cæteroſq. ſanctitate viros illuſtres; ſupremis hiſce temporibus excitauit ſpiritũ Ignatij Loyolæ, qui ex medio honorum

cursu, atque à sæculari, terrenaq. militia admirabili quadam ratione vocatus, ita se diuino imperio regendum, formandumque permisit, vt tandem noua Religione huius Sanctæ Sedis auctoritate fundata, quæ gentilibus conuertendis, hæreticis ad Fidei veritatem reuocandis, Romani Pontificis potestati tuendæ, ex instituto se totam impendit; vitam admirabili sanctitate traductam pio in Domino concluserit exitu, multisque post obitum ipsum sit miraculis illustratus.

De hoc viro Sanctitatis Vestræ iussu coram Amplissimo Senatu verba facturus, totiusq. causæ statum, eiusdem institutæ Canonizationis merita, & sacræ Congregationis Rituum sententiam relaturus; tria mihi breuiter explicanda proposui.

Primò, huius serui Dei vitam, actionesq. sanctitate præstabiles, & excellentes.

Secundò, res in hac causa gestas.

Tertiò, miracula à Deo per eius intercessio-

cessionem exhibita: vt si priora duo Sanctitas Vestra approbatione digna iudicauerit, & postremam partem recensendam decreuerit, rogatis de more singulorum Reuerendissimorum Dominorum meorum sententijs, id quod ad Dei gloriam, & Catholicæ fidei propagationem magis expedire iudicabit, statuere ex animi sententia possit.

Natus est, Beatissime Pater, Ignatius Loyola in ea Hispaniæ regione, quæ ad Pyrenæum pertinet, in oppido Aspeythiæ Pampilonen. diœcesis anno 1491. ex Bertramo Loyola, & Maria Sanchez nobilibus Catholicis, & pijs parentibus, qui simili pietate filium educandum curarunt. Adolescens factus, cùm esset eximia, & animi, & corporis indole, missus fuit in Ferdinandi Regis Catholici Curiam: vbi cùm inter honorarios pueros aliquandiù mansisset, ad Antonium Manricum Naiaretinum Ducem, Proregem Nauarræ Pampilonæ in Vrbe illius Regni nobili ac principe agentem,

ſeſe contulit, ac rei militari operam dare cœpit. Cùmq. ab exercitu Gallorum vrbs illa obſideretur, ipſi Ignatio, qui inter cæteros milites ſe receperat in arcem, eamq. defendendam ſuſceperat, ante alios dimicanti lapis ex muro vi bombardæ excuſſus læuã læſit tibiam, dexteram verò adeò confregit, vt ſemiuiuus corruerit. Quorum vulnerum acerbam, grauem, & diuturnam curationem adeò patienter tulit, vt in omnium domeſticorum admiratione eſſet. Cùm autẽ Dei beneficio aliquantulum doloribus leuari cœpiſſet, ac periculum euaſiſſet mortis, lecto affixus, fallendi temporis cauſa, iuſſit ſibi dari aliquem librum ex profanis, quos legere conſueuerat: qui cũ domi reperti non eſſent, duo ei libri Hiſpanicè ſcripti traditi sũt, quorum alter Chriſti Domini, alter Sanctorum vitam continebat. Eorũ lectione tam ardenter incenſus fuit, vt decreuerit in poſterũ vitam commutare, Chriſti, Sanctorumq. veſtigia ſequi, & Hieroſolymam proficiſci, vt ſa-

ſacra illa loca veneraretur, fideles in ſpiritu promoueret, infideles verò ad Euangelium adduceret. Curatis ergo vulneribus, patriã, parentes, res omnes fluxas, & caducas, repugnante Martino Garzia eius germano, reliquit; & Chriſto deinceps militaturus ad Monaſterium Montis Serrati perrexit; ibiq. generali confeſſione peracta, gladio, & pugione in Templo eiuſdem Monaſterij ſuſpenſis, tunica talari aſpera indutus, fune præcinctus, capite nudo, baculum manu tenens, totam eam noctem, cui dies feſtus Angelicæ ſalutationis illuxit, peruigil ante aram Sãctiſſimæ Virginis, modò ſtãs, modò genuflexus, & peccatorum præteritorũ veniam petens, diuino cultui ſeſe conſecrauit. Inde Minoriſſam oppidum vicinum petijt, atq; ad Hoſpitale Sanctæ Luciæ diuertit; ibiq. & in quodam ſpecu ad littus fluuij per campum Minoriſſanum decurrentis faciens dignos fructus pœnitentiæ, pauperem, atque aſperam vitam tranſegit inter egentes, & ſordidos homi-

mines, quibus etiam humillimis inſeruiebat obſequijs. Cum igitur eo loco aliquandiù ſe in hac pœnitentiæ, virtutumq. palæſtra exercuiſſet, inde Romam nobilis peregrinus venit anno 1523. vbi ipſo Paſchatis die ab Adriano Pontifice Sexto, Sanctitatis Veſtræ iam deceſſore, Apoſtolica benedictione ſuſcepta; Venetias primum, deinde Hieroſolymam contendit. Cumq. poſt perluſtrata loca ſacra, ibi permanere, & animarum ſaluti operam nauare vetitus fuiſſet, redijt in Hiſpaniam; vbi, quo melius in ſpiritu proximis poſſet vtilitatem afferre, triginta iam natus annos, primo Barcinone Grammaticæ, deinde Compluti Philoſophiæ, ac Theologiæ per annum, & dimidium ſtuduit: tum demum Pariſijs omnia illa ſtudia repetijt, ex eleemoſynis victitans, & officia charitatis, humilitatis, ac pœnitentiæ non intermittens. Pariſijs ſocios eiuſdem propoſiti collegit; atq. vnà cum ipſis huiuſmodi votum nuncupauit: vt, abſolutis ſtudijs, & rebus con-

tem-

temptis omnibus, Hierosolymam peterent, ibiq. se animarum saluti traderent totos; quòd si per annum nauigandi se non offerret occasio, vel Hierosolymis permanere prohiberentur, illo voto iam absoluti Romam irent, & suam ipsorum operam Summo Pontifici ad auxilium spirituale proximi deferrent. Verum, cùm ex studiorum laboribus, & vigilijs grauem stomachi morbum Parisijs contraxisset; iussu Medicorum, & ex Sociorum consilio in patriam rediјt anno 1535. ibiq. per tres menses in Hospitali Magdalenæ ostiatim victum emendicans, & pauperibus inseruiens, tempus sedulò traduxit. quo transacto, cum conualuisset, Venetias, quo socij ex composito venire debebant, etiam ipse profectus, in ea vrbe ad Sacerdotium promoueri voluit; & Paupertatis, Castitatisq. in manibus Veralli Archiepiscopi Rossanen. Nuntij Apostolici, qui deinde Cardinalis fuit, votum emisit. Sed elapso iam anno inter eos condicto,

& nauigatione in Palæſtinã, propter pacẽ inter Turcas, ac Venetos per id tẽpus ſublatã, intercluſa, Romam cum ſocijs venit initio anni 1537. vbi à Quirino Garzonio Romano ciue in quadã eiuſdem Garzonij villa ſub monte Pincio receptus hoſpitio, ſuam operam ſummo Pontifici ad proximi ſalutem obtulit paratiſſimam. Hic mendicando, & pie ac laudabiliter viuendo, Societatẽ IESV ad fidei defenſionem, propagationemq. atque ad fructum animarum inſtituit, huiusq. ſanctæ Sedis auctoritate confirmandam curauit. Quanquam vero in ea Societate tria vota ſolemnia fecit, ad illa tamen, quæ cum alijs Religionibus communia ſunt, quartum adiunxit, quo peculiarem polliceretur obedientiam ſummo Pontifici in Miſſionibus abſq; viatico etiam ad Turcas obeundis, atque in doctrina Chriſtiana pueris tradẽda. Exinde Conſtitutiones eiuſdem Societatis condidit: ac poſtea Præpoſitus Generalis electus, eam ſumma cum pru-

den-

dentiæ, probitatisq. laude moderatus est: ac demum post multos labores, à summo Pontifice Apostolica benedictione cum plenaria suorum peccatorum indulgentia suscepta, IESVM appellans, Romæ pie obdormiuit in Domino pridie Calendas Augusti. 1556.

Hunc virũ, quem prælegerat Dominus, vt eorum Dux foret, qui portarent eius sanctissimum nomen coram gentibus, & populis, & rebelles hæreticos ad vnitatem fidei reuocarent, suiq. in terris Vicarij auctoritatem defenderent, Spiritus Sanctus omnium virtutum genere decorauit, vt bene animaduerterunt RR. PP. Sacri Palatij vestri Apostolici causarum Auditores delegati, in eorum Relatione; quam ipsa Rituum sacra Congregatio iam amplexa comprobauit.

Decorauit illum, vt à capite primum exordiar, magnitudine, & excellentia Fidei. Nam cum in ijs libris, quos supra commemorauimus legisset magnalia, quæ fecit

Deus cum ſanctis illis, credidit eadem ſecũ eſſe facturum, ſi eorum ſanctorum ipſe veſtigijs inſiſteret. Ideo relictis omnibus ſecutus eſt IESVM. Cernitur item huius viri fides excellens ex magna, quam in Deo collocauerat confidentia: hac enim inſtructus humiliter, ac patienter pertulit labores multos, ſuperauitq. maximas difficultates, & res aduerſas, quæ illi acciderunt in eorum executione, quæ pro Dei gloria, & ſalute animarum aggreſſus eſt. Sunt præterea eiuſdem fidei argumenta permulta, quæ ſummatim ita recenſebo. A paupere, ac laborioſa vita, quam à principio ſuæ conuerſionis in Dei gloriam, & proximorum auxilium inſtituerat, nunquam deſtitit; ſed perſeuerauit, ſuperatis omnibus, qui obſtabant obicibus, atque ex formula inſtituti huic ſanctæ Sedi oblata, ſolemnibus votis ritè nuncupatis confirmauit. Fidei ſacroſanctæ myſteria tanta cum firmitudine credebat, vt dicere ſoleret: tametſi non extarent

rent ſcripturæ mōnumenta, quibus edocemur, ſe tamen ſtatuiſſe, ac velle pro illa mori, ex ijs ſolum, quæ ſibi Dominus noſter impertitus erat, & patefecerat Minoriſlæ. Magno ſtudio, ac diligentia Hæreticorum, Schiſmaticorum, Maurorum, ac Iudæorū conuerſioni nauauit operam; Indis, Barbaris, alijsq. Nationibus, quæ penitus Deum non nouerant, per Franciſcum Xauerium, & alios ſuos ſocios iuſſu Romani Pontificis eò miſſos Fidem, & Euangelium annuntiauit; ſanam, & Catholicam doctrinam ſemper docuit, & retinuit. Nouas opiniones haud vnquā admiſit, & in Theologia Scholaſtica doctrinam Doctoris Angelici ſequutus eſt.

Perfecta rerum temporalium, à quibus ſe penitus abdicauit, contemptio, aſpera pœnitentiæ opera, quæ fecit, magna de ſe ipſo diffidentia in omnibus rebus ſuis, animi egregia magnitudo, qua res miras, arduasq. pro Dei gloria, & animarum ſalute auſus,

aggreſ-

aggressus, & prosecutus est: lætitia, & iucunditas, quam percipiebat ex laboribus, incommodis, ignominijs, & persecutionibus, quas pro Christo, & iustitia patiebatur: suauissima mortis meditatio, in qua versabatur assiduè, satis superq. testantur, qua spe hominem illum ornasset, & communisset Spiritus sanctus

Quam ardenter diligeret proximum propter Deum, hæc planè demonstrant. Assiduum obsequium, quod pauperibus, & ægrotis exhibuit in Hospitalibus, ijs inseruiens magna cum humilitate, & charitate, omnibus in rebus quantumuis abiectis; eorundemque non modò corpora curans, verum etiam vlcera lingens, & plagas. Eleemosinarum distributio, quas à pijs hominibus suo ipse studio corrogabat. Quotidie quippe, & sui, & pauperum causa ostiatim médicabat; eleemosynasque collectas pauperibus Hospitalis, in quo degebat, & alijs egenis hominibus eius ciuitatis, in qua

morabatur, ſic erogabat, vt maiorem partem, ac meliorem tribueret pauperibus, etiã cum lacrimis ex pietate manantibus; minorem autem, peioremque ſibi retineret: etenim eleemoſynam dare, cum ipſe indigeas maxime, ſummum eſt ſignũ amoris, & erga proximum miſericordiæ. Charitas eximia, quam erga ægrotos, aliosq. ciuitatis calamitoſos homines exhibebat, eos nimirum inuiſens, adiuuans, conſolans, cum aduerſa valetudine, alioue miſeriæ genere laborarent. Maxima cura, & ſtudium, quod iam inde à principio ſuæ conuerſionis in eo poſuit, vt rudes, & pueri doctrinam Chriſtianam perdiſcerent. Magnus animarum quo tenebatur zelus: nullum enim earum cauſa laborem, nullas incommoditates, nullas vigilias, aut corporis dolores, afflictationesq. recuſabat. Nominatim vero hic zelus, & ſalutis alienæ procurandæ ſtudium fecit, vt ad eos iuuandos, qui dura ſeruitute Hieroſolymis premebantur, in Palæſtinam pere-

peregrè perrexerit,&post absoluta Parisijs stu dia profectionem illam vouerit, seq. cum socijs suis illuc iturum esse pollicitus sit. Eorum qui detinentur in carcere visitatio, subleuatioq. quam instituit, & exercuit accuratè: dissidentium reconciliatio, quā impensè procurauit: salubria, quæ proximis consilia dedit, ac spiritualia Exercitia ab eo cōposita, atque in librum relata: aliæ demum industriæ, quibus omnes quos potuit, verbo & exemplo suæ vitæ ad pœnitentiam, & viā salutis pertrahere contendit. Quin vt melius in spiritu proximum iuuare posset, natus iam annos triginta litteras didicit, & in eundem finem socios eiusdē propositi collegit, vnaq. cum illis votum Parisijs emisit, & suam operam summo Pontifici obtulit, vt supra dictū est. Huc pertinet, quòd in patria institutionem Confraternitatis Sanctissimi Sacramenti mirabiliter adiuuit, curauitq. vt in meridie daretur signum ære cāpano: quo exaudito omnes Deum orarent
pro

pro ijs, qui vel mortifero tenerentur peccato, vel igne purgatorio cruciarentur; vtque ludus aboleretur alearum, & vita moresq. incolarum ad Christianæ disciplinæ normã reformarentur. Huc etiam pertinet, quòd ob eandem causam, ipsam IESV Societatẽ instituit, & per vniuersum terrarum orbem Missionibus, Domorum, Collegiorum, & Ecclesiarum erectionibus, constructionibusq. latissimè propagauit: quòd hic Romæ præter scholas Grammaticæ, & humanarum literarum, quas gratis aperuit, Collegium Germanorum, Orphanorum, & Cathecumenorum domos, sanctæ Marthæ, ac Diuæ Catharinæ Monasteria, aliaq. pia loca (de quibus in dicta Relatione Auditorũ Rotæ relatum est) excitari curauit: quòd Sacramentum Pœnitentiæ, & Eucharistiæ sedulo administrauit, atque ad illa omnes hortatus est, ac tùm eorundem Sacramentorum, tum etiam Missarum, Concionum, & sacrarum in templis lectionum fre-

quentiam introduxit.

Declarat deniq. hunc amorem in proximum, iniuriarum remiſſio, & oratio pro inimicis. Grauiter enim flagellatus Barcinone, ac pene ad mortem vſque deductus dum defendit acerrime gloriam Dei, procuratq. proximorum ſalutem, non modò nihil eſt conqueſtus, ſed Deo gratias egit, percuſſoribus pepercit, & Dominicum præceptum adimplens pro illis orauit. Tantumq. exinde creuit in eo charitas, vt, recuperata ſanitate, non dubitauerit ad idem opus charitatis redire, & vitam ſuam pro fratribus ponere, nihil proficientibus diſſuaſionibus domeſticorum, quibus ita reſpondebat: Quid mihi optabilius, quàm mori pro Chriſto, & ſalute proximi mei? qui profecto eſt altiſſimus gradus charitatis ſecundum Sanctum Bonauenturam.

Deum autem ipſum quantopere diligeret, patet ex ſumma illa cura, & diligentia, qua ſtuduit propter Deum proximo in ſpiritua-

ritualibus, ac temporalibus ſemper benefacere; & ex maxima vigilantia, qua curauit cor ſuum mundum cuſtodire: à ſua enim conuerſione nullum in eo deprehenſum eſt dictum, factumue, quod cenſeri poſſet eſſe peccatum mortale. Sæpius quolibet die maxima diſquiſitione conſcientiam ſuam examinabat, non ſolum de grauibus culpis, ſed etiam de erratis in quotidiana meditatione; quod eſt efficax ſignũ roboratæ iam Charitatis. Neque verò tantummodo cuſtodiuit cor ſuum ab ijs, quæ ſunt contra dilectionem, ſed etiam à ſe ipſo amorem omnium rerum, quæ Deus non ſunt, prorſus abiecit, atque in eundem tranſtulit Deum, omnemq. affectionem ad Dei dilectionem referre conatus eſt. Patet etiam ex rerum diuinarum meditatione, qua vtebatur aſſidue, & pia quadam precatione, quam in Exercitiorum libello poſuit, & ſæpè adhibebat, cùm ſe ad diuinum amorem excitabat. Precationis huius initium eſt, SVSCIPE

Domine vniuerſam libertatem meam, &c. Hanc in Deum charitatem adeò puram in ſuo corde aluit, retinuitq. vt etiam ſui ipſius amorē à ſe prorſus amandarit. Dixit enim aliquando, ſe, ſi optio daretur, velle potius viuere cū incertitudine beatitudinis, & interim ſeruire Deo, quàm cum certitudine tunc obire; & iudicare ſibi magis durum, & pœnale futurum, audire blaſphemias in Domini nomen, quàm pœnas inferni pati, ſi vnquam ad inferos detruderetur à Deo. In quo amoris argumento Martyrum, ac multorum renouauit exempla Sanctorum, qui ſui penitùs obliti, de diuina gloria tantummodo laborabant. Tanto denique erga Deum amore flagrabat, vt tota die illum exquireret, & nihil aliud cogitaret, nihil aliud loqueretur, nihil aliud cuperet, quàm placere Deo, & illius obtemperare voluntati: itaque illi ſe totum committebat, illum omnino ſequi decreuerat, etiamſi toto cælo, terraque priuaretur. Omnes ſuas

co-

cogitationes, verba, opera, in Deum tanquam in finem, referebat; ad Deum, ac Dei gloriam, honoremq. destinabat: atque hoc veluti symbolum, AD MAIOREM DEI GLORIAM in ore semper habebat. Ex his nimirum oriebatur illud magnum gaudium spirituale, quo hic Dei Seruus planè repletus, ac refectus erat; illa serenitas, quā semper in vultu præseferebat; illa pax interior animi, & illa potestas, ac ditio, quam in suos motus, & perturbationes obtinebat. Verè quippè ait Propheta: Pax multa diligentibus legem tuam.

Prudentia in eo fuit rara admodum, & excellens. In negotijs enim ad Dei honorem peragendis, prius quidem omnia Deo cōmendabat, deinde solerti habita consultatione, rationibusque ad examen vocatis, congruentia ad optatum finem consequendum adhibebat præsidia: adeoque contingentia mala facilè declinabat.

Eius erga Deum, & homines Iustitiam

satis

ſatis commendãt charitas in proximum ſupra iam expoſita, & pœnitentia, qua ſe confecit in Monteſerrato, Minoriſſæ, & Barcinone. quibus in locis cilicio veſtitus, & catena, ſeu cingulo ferreo ad nudam carnem præcinctus, humi, & ſuper aſſeribus dormiẽs, cum calceis abſque ſoleis, vel cum calceis perforatis, ſæpe etiã nudis pedibus incedens, flagellis præterea ferreis, & alijs ſe pœnitentiæ ſupplicijs affictans, hominumq. conſuetudinem fugiens, aſperam quidem, ſed meditationibus rerum cæleſtium vitã egit ſuauiſſimam. his enim voluntarijs pœnis offenſo iam Deo ſatisfacere ſe putabat.

Commendat etiam eius iuſtitiam ſpiritus deuotio, & religio, qua Deo reddidit debitum cultum, & honorem. Nam præter ea, quæ dicta iam ſunt de eius in Deum charitate, abundantia lacrymarum præditus, & orationi maximè deditus fuit; cui à tempore ſuæ conuerſionis vacauit aſſidue: ſacrificium Miſſæ, & diuina officia audiuit quo-

tidie,

tidie, & postquam Sacerdos est factus (dum per valetudinem ei licuit) quotidie Missam celebrauit, diuinumq. recitauit officium; sacramentum Pœnitentiæ, & Eucharistiæ, dum laicus esset, frequentauit; Ecclesias, & pia loca, Palæstinæ præsertim, & Hierosolymæ peregrini habitu, nudisq. pedibus lustrauit, corrogata stipe victitans, & cibis emendicatis; Ecclesiarum munditiem, & restitutionē, sacrarumq. reliquiarum venerationem sedulo procurauit; erga B. Virginem Mariam, Angelos, & Sanctos omnes insigni deuotione, ac pietate affectus fuit; vota paupertatis, castitatis, & obedientiæ perpetuæ per eum in Societate emissa perfectè Deo reddidit. Commendant denique eius iustitiam gratitudo, quam erga suos, & Societatis benefactores semper ostendit; & pura veritas, quæ ex eius ore sine vlla fallacia, fuco, fictione, aut obscuritate procedebat: commēdat puritas, & simplicitas cordis, qua omnia bonam in partem semper accipiebat.

Animi magnitudo in eo fuit præclara: quia in nouæ vitæ aggreſſione grauibus mali dæmonis tentationibus oppugnatus reſtitit imperterritus, & eas forti animo ſuperauit. A pœnitentia, ab obſequio erga ægrotos, à ſtudijs literarum, ab operibus Charitatis, quæ cœperat, non receſſit propter morbos inde contractos; aut propter labores, quos ſubire, aut propter difficultates, quas vincere oportuit; nec propter irriſiones, iniurias, & contumelias ſibi illatas: ſed in illis conſtanter vſque ad optatum finem perſeuerauit. Et quoniam commotionum ſuarum, & perturbationum, vt diximus, dominatum obtinuit perfectiſſimum, dici iure poteſt fortior expugnatore vrbium, teſte Salomone in Prouerb. cap. 16.

Admirabilem eius patientiam, & manſuetudinem demonſtrant multi, & ingentes labores, quos libenter, alacriterq. pro Dei gloria, & honore pertulit: demonſtrant irriſiones, opprobria, confuſiones, iniuriæ,

& per-

& persecutiones, quas magna cum tolerantia, & mansuetudine ad Dei retinendum obsequium perpessus est: demonstrat lætitia, qua fruebatur, cùm aliquid aduersus suã ipsius personam, & honorem inferri cernebat: demonstrat ipsa gratiarum actio, quam referebat in maledicentes, & contumeliosos: declarant opera pia, & beneficia, quæ in illos conferebat; à quibus fuisset iniurijs appetitus. quæ omnia copioso sermone in supradicta Relatione Auditorum Rotæ continentur.

Ieiunium adeo coluit, vt eo tempore, quo fuit Minorista, & Barcinone, per totam ieiunans hebdomadam, diebus exceptis Dominicis, solo pane vesceretur, & aquam biberet. Propter continuatas orationes, & abstinentias, semel in Capella de Villadordis, & iterum in supradicto specu debilis, macilentus, ac ferè sine viribus inuentus est. Tanta demum erat eius abstinentia, & pœnitentia, vt ex debilitate inciderit in grauem

morbum: ex quo ſanè etiam obijſſet, niſi quædam mulier Barcinonenſis illius ſuſcepiſſet curam: quam tamen ipſe multa cum difficultate demum admittebat, his verbis: Sinite me pati hæc leuia, vt ſaluetur anima mea.

Caſtitatis fuit adeò diligens cuſtos in ſe, & in alijs, vt in conſtitutionibus Societatis dixerit: illam eſſe ſuis tam perfectè ſeruandam, vt eniti debeant corporis mentiſque munditia Angelicam puritatem imitari.

Eius profundæ humilitatis hæc non obſcura indicia recenſentur. Dum ſe ad nouæ vitæ genus accingebat, noluit ſuum audire germanum ſibi familiæ nobilitatem, opes, ipſius ſerui Dei in militia ſtrenuitatē, & futuram inde gloriam repræſentantem: ſed ſtatim atque ex morbo, & vulnere conualuit, ſæculo nuncium remiſit. In patriam valetudinis cauſa rediens, cùm ſe à quodam cognitum iam eſſe animaduertiſſet, timens honorem, quem & germanum, & incolas

Aſpe

Aſpeythiæ ſibi exhibituros eſſe intelligebat, noluit cum eo, à quo cognitus fuerat, via recta Aſpeythiam proficiſci: ſed per montes, & ſemitas obliquas ſolus illuc acceſſit; & nobile palatium cum vilitate humilis hoſpitalis libentiſſime commutauit: nullisq. precibus adduci potuit, vt domum paternam ingrederetur. Nobilitatem familiæ, quantum poterat occultabat; colloquium, & conſuetudinem illorum, à quibus agnoſci poſſet, euitabat. Quòd ſi aliquando alicubi agnoſceretur ab aliquo, ad illum locum amplius non redibat.

Neq. vero vanam ſolum mundi gloriã, ſed etiam ſeipſum egregia magnanimitate contempſit. A primo enim die ſuæ ſpiritualis militiæ vili, atque abiecta veſte indutus in hoſpitalibus cũ pauperibus, ac mendicis habitauit; mendicans, ac viuens cum ipſis, eademq. menſa, potu, & lecto vtens, illis demũ inſeruiens, vt ſupra de eius charitate in proximum eſt declaratum. Eandem ina-

nem gloriam,& mundanas laudes non solū fugiebat, sed si aliquid aliquando contra suum honorem fieri animaduerteret, id ipsi arridebat maxime, vt dictum fuit suprà, dum de eius patientia ageretur. Societatem IESV, quam instituit, inter omnes alias Religiones minimam haberi, & dici voluit: & cum illius Præpositus Generalis fuisset ipse renunciatus, id muneris subire tandiu recusauit, quo ad eius ei confessarius, vt demandatum reciperet officium, imperauit. Sed elapso decennio persistens in eadem humilitate, illo se Magistratu abdicare summopere studuit, affirmans se non habere dotes ad illum administrandum idoneas. Post illud munus receptum, vt eos quos in constitutionibus ad humilitatem hortabatur verbo, firmaret etiam exemplo; primum quidem in coquinæ ministerijs aliquot versatus est dies; tum docere aggressus est pueros, & rudes doctrinam Christianam, iuxta eas quas condiderat leges, & constitutiones.

Virtu-

Virtutes ſuas, & viſiones, quas habebat cæleſtes, diligenter occultabat; ſemperq. inter loquendum admiſcebat aliqua verba, quæ indicia eſſent humilitatis, qualia fuerunt illa, Miſerum me: miſeram animam meam. Quin ſolitus erat dicere, ſe ſi aliquid eſſet petiturus à Deo in hora mortis ſuæ, id nominatim eſſe petiturum: vt ſepeliri ſe permitteret in fimo, quoniam fimus eſſet; addebatq. ſæpiſſime, ſe omnium domeſticorũ, præterquàm ſui ipſius, vel exemplo, vel cõſuetudine ædificari. & in quadam epiſtola ſcripſit, ſe nullo cum homine vel ſceleſtiſſimo de rebus agere ſpiritualibus, quin commodum ab eo reciperet aliquod.

Hæc ſunt, Pater Beatiſsime, quæ de vita, & virtutibus ſerui Dei Ignatij depoſuerunt ſexcenti & ſeptuaginta quinq; teſtes in proceſſibus huius Canonizationis ritè, & rectè examinati; & quorum cauſa ijdem Auditores Rotæ iudicarunt, etiam Congregatione Rituum ſubſcribente, ſatis eſſe probatam

huius

huius hominis ſanctitatem. Quibus tamen rebus tùm illi, tum etiam nos ad maiorem comprobationem cenſuimus eſſe adiungẽdam magnam rerum ſpiritualium cognitionem, quam hic Dei ſeruus habuit in peragendis, componendisq. ſuis Exercitijs ſpiritualibus, quæ ſunt apprimè ſalubria, pietate, ac ſanctitate plena, atque ad ſpiritualem profectum maxime vtilia, vt ex ſentẽtia Inquiſitoris Vrbis, & Sacri Palatij Magiſtri teſtatur Iulius Papa Tertius S. V. præceſſor, in litteris confirmationis eorum exercitiorũ. Accedit fulgor ille ſupernaturalis, qui in eius facie relucebat, dum viueret; quem viderunt B. Philippus Nereus, & P. Oliuerius Mannareus: accedit eius electio, qua eum Dominus ſegregauit à cæteris, vt eſſet auctor, & parens huius Societatis; accedit felix eiuſdem obitus ſupra iam expoſitus, & immediatus populi concurſus ad eius corpus: accedunt celebres exequiæ, honorabilis ſepultura, veneratio, & continuata frequentia, nõ
ſolum

ſolũ ad eius ſepulcrũ, ſed etiam ad cubiculũ, in quo ægrotus ad melioris vitæ rationẽ vocatus diuinitus eſt, & ad ſpecum, atque ad alia loca, in quibus pœnitentiam egit. Accedit præclarum, & vniforme teſtimonium, quod de ſanctitate eius vitæ dederunt in ſuis hiſtorijs, & libris magni viri, & ſcriptores nobiles, qui in ſupradicta relatione ordine recenſentur, & numero. Accedit celebris fama ſanctitatis, & virtutum huius Serui Dei ab ijſdem teſtibus, quos ſupra diximus, comprobata: quæ cùm durauerit vſque ad mortem, immo etiam in morte, & poſt mortem magis aucta fuerit, & vbique locorum magnopere augeatur, ad Canonizationem peragendam conducit plurimũ. Accedit denique Beatificatio eiuſdem Serui Dei ſuperioribus annis ab hac ſancta Sede conceſſa cum Officio, & Miſſa de Communi vnius Confeſſoris non Pontificis.

Atque hæc de vita, actionibus, & excellentia Serui Dei Ignatij dicenda fuerunt.

Nunc

Nunc de actis Canonizationis breuiter explicandum erit.

Cùm fama sanctitatis, & miraculorum Serui Dei Ignatij in diuersis mundi partibus in dies increbresceret; P. Gaspar Petrosa, huius Societatis in Regnis Hispaniarum Procurator, conscius Decreti facti ab vniuersa Societate de Canonizatione petenda, die 19. Iulij 1595. ne memoria huiusmodi gestorum temporis iniuria deleretur, petijt, & obtinuit à Camillo Caetano Patriarcha Alexandrino, Clementis VIII. Sanctitatis Vestræ prædecessoris, & huius Sedis apud Regem Hispaniaram Nuntio, vt testes ad perpetuam rei memoriam examinarentur, vtque ad eos examinandos varij in diuersis illorum Regnorum partibus darentur Iudices. qui nominatim in oppidis Aspeythiæ, & Ascoythiæ Pampilonensis diœcesis, in quibus hic Dei seruus natus, & educatus fuerat, decreti, datiq. sunt hi: Dominicus Martinez de Assurdui, Col-

legiatæ

legiatæ Ecclesiæ S. Michaelis de Ognate, & Didacus Morus de Alua, Canonicus similis Ecclesiæ de Victoria, & eorum quilibet. In vrbe autem, & diœcesi Barcinonensi, Episcopus Barcinonensis, siue eius Officialis: & in ciuitate, ac diœcesi Vicen. illius Episcopus, seu eius officialis.

Hi Iudices tres processus super vitæ sanctitate, ac miraculis huius serui Dei instituerunt, illosq. subscriptos, clausos, & obsignatos dicto Nuntio miserunt: qui eos recepit, aperuit, vidit, illorumq. exempla authentica eidem Patri Gaspari petenti concessit.

Hæc exempla P. Præpositus Generalis dictæ Societatis eidem Clementi detulit vnà cum literis Philippi II. claræ me. & Philippi Tertij Catholicorũ Regum, Imperatricis, Reginæ Hispaniarum, multorumq. Episcoporum, ac populorũ, adiecto prætereà supplici libello ipsius Societatis oratricis, quo petebat, vt ad habendos, faciendosq. maiores in dicta Canonizatione progressus, lite-

ræ remiſſoriales, & compulſoriales generales cōcederentur. Ac placuit quidem eidem Clementi per peculiare reſcriptum cauſam hanc dictæ Congregationi Rituum examinandam committere. quæ viſis dictis proceſſibus, cenſuit ſatisfaciendum eſſe dictę petitioni, ſi ita eidem Clementi placuiſſet. Sed ille morte interceptus nihil in ea re conſtituere potuit.

Promoto autem ad regimen vniuerſalis Eccleſiæ Paulo fel.rec.Papa V. S.V. item prædeceſſore, cùm preces eiuſdem Societatis, & ſupradictorum Principum, quibus etiam Henrici Quarti Galliæ Regis Chriſtianiſsimi poſtulatū acceſsit, apud ipſum non modò perſeuerarent, verum etiam augerentur: cùmque fama eadem ſanctitatis, & miraculorum continuatio maiora quotidie caperet incrementa; placuit eidem Paulo tribus Rotæ Auditoribus, videlicet Sanctitati Veſtræ, dum Rotæ Auditoris officio fungeretur, Ildefonſo Manzanedo, & Ioanni Baptiſtæ Pā-

philio

philio in mādatis dare; vt causam huiusmodi in statu & terminis, in quibus reperiebatur reassumentes, coniunctimq. procedétes, acta omnia, & probationes expenderent, aliasq. si opus esset, per se, vel per alios de nouo reciperent, & super his suum ipsorum iudicium interponerent: vt si ex eo constaret inquisitiones, probationes, ac processus huiusmodi legitimè esse factos, causamq. sufficienter esse instructam; ea Sanctissimus exequi posset, quæ sanctorum Patrum dogmata, & sacrorum Canonum postulant instituta. Auditores supra commemorati visis, & diligenter discussis processibus coram eis exhibitis, censuerunt: cum illis debere coniungi processus auctoritate Apostolica conficiendos; & propterea concedendas esse, quemadmodum concessæ sunt, eidem Societati litteras remissoriales suis articulis, et interrogatorijs à se formatis instructas, ad nonnullos Archiepiscopos, et Episcopos ab ipsis subdelegatos, in diuersis mūdi partibus

constitutos; ac etiam literas compulsoriales generales ad extrahenda iura. Interim autem ipsis super eisdem articulis in hac Curia multos sanè testes examinarunt.

Archiepiscopi, & Episcopi subdelegati cũ testes diligenter, sicut acceperant in mandatis, examinassent, iura extraxissent, & iuridicos processus confecissent: Romam eos ad dictos Rotæ Auditores transmiserunt; qui cùm eos aperuissent, iussu eiusdem Pauli prædecessoris miserunt ad hanc Congregationem: vt cùm ipsa vidisset, & perpendisset ea, quæ in re videnda & perpendenda iudicaret, super petita Beatificatione suam sententiam diceret. quam quidem postea dixit.

Denique cùm preces dictæ Societatis, & supplicationes supradictorum, aliorũq. præterea Principum, & Prælatorum, & Populorum super dicta Canonizatione apud eundẽ prædecessorem fierent quotidie auctiores; ei placuit de nouo mandare eisdem Rotæ

Auditoribus, vt probationes, & processus iam confectos viderent, & expenderent: testes examinatos, si ita iudicarent, repeterẽt, & alios de nouo super fama sanctitatis, & super miraculis; ac in specie super omniũ, quæ diximus, veritate inducendos, quoad opus esset; &, ad cautelam, in Curia, & extra per se ipsos, & alios examinarent; & id quod ipsis videretur, de more referrent. Prædicti verò Manzanedus, & Pamphilius, ac Franciscus Sacratus Archiepiscopus Damascenus in locum S. V. ad Ecclesiam Bononien. assumptæ subrogatus (quem S. V. ob nota merita Cardinalẽ creauit) examinatis prius per se ipsos in hac Curia, & per alios Iudices ab eis subdelegatos extra Curiã alijs testibus super præmissis; & extractis ex Archiuio dictæ Societatis nonnullis iuribus ad dictam causam conducentibus, in plurimis Congregationibus inter eos habitis; dictos processus viderunt, & examinarunt. & cùm illos iuridicè, & legitimè confectos, probatio-

nesq.

nesq. ritè, ac rectè peractas, et sanctitate,ac miracula satis superque probata cognouissent; et causam iuxta canonicas sanctiones ita instructam esse iudicassent, vt tuto posset ad vlteriora procedi: die 7. Martij 1617. eidem Paulo prædecessori eorum Relationem tribus capitibus distinctam fecerunt, & in scriptis etiam obtulerunt; quam Sanctitas Vestra superioribus mensibus ad dictam Congregationem discutiendam remisit.

Nos verò, Beatissime Pater, accepta dicta Relatione, & S. V. voluntate percepta, habitis super dicta Relatione pluribus sessionibus, in quibus dictorum Auditorum conclusiones accuratè,ac diligenter examinauimus: vnanimi cõsensu censuimus, omnes supradictos processus fuisse, & esse validos, legitimos, & legales.

Rursus censuimus, probationes in illis processibus comprehensas super sanctitate, excellentia fidei, & præclaris miraculis Ser-

ui Dei Ignatij fuiſſe legitimas, & ſufficientes. Quæ ſi Sanctitas Veſtra ea eſſe ſtatuat, vt ad Canonizationem ſufficere videantur; quæ ſuperſunt tertio loco dicenda de Miraculis, ſummatim, & breuiſsimè perſequar.

In proceſsibus in hac cauſa factis aliqua miracula meritis Serui Dei Ignatij adhuc viuentis recenſentur.

Quòd Lyſſano, qui ob perditam litem laqueo ſe ſuſpenderat, & mortuus ab omnibus iudicabatur, tantum vitæ ſpatium ſuis precibus à Deo impetrauerit, vt ad vitam rediens, tum de illo peccato, tum de alijs dolere potuerit, & eadem confiteri.

Quòd quendam nomine Baſtidam, à multis iam annis morbo caduco laborantem, ſuis precibus, & benedictione repentè ſanauerit.

Quòd Ioanni Baptiſtæ Coco manum vſtulatam, & prorſus ad manualia opera inutilem, ſuis precibus integram, & ſanam

ſequenti

ſequenti die reſtituerit.

Quòd Eleuterium Pontanum per duos annos, & eo amplius grauiſſimis quibuſdã à diabolo tentationibus oppugnatum, ſuo aſpectu, & ſermone penitus ab illis liberauerit.

Quòd Collegium Lauretanum ab apparitionibus nocturnis, & frequentibus dæmonis infeſtationibus, ſuis precibus, & epiſtola reddiderit liberum.

Quòd cubiculũ Alexandri Petronij Medici infirmi in lecto decumbẽtis obſcurum, & ob clauſas penitus feneſtras tenebroſum, ſupernaturali ſplendore ſuæ faciei illuſtrarit; & quædam alia ſimiliter admirabilia præſtiterit. Quibus cõſultò omiſſis, illuſtriora tantùm edita poſt felicem eius tranſitum (quæ potiſſimum in Canonizatione exiguntur) ab Auditoribus Rotæ primò, & deinde à Sacra Rituum Cõgregatione ſelecta, & comprobata, breuitate quanta maxima potero, recenſebo.

Iſa-

I. Isabella Rebelles Barcinonensis Sanctimonialis in Monasterio sanctæ Elisabeth eius regulæ, quæ ab Obseruantia nomen accepit, annos nata ferè 67. dum aliquid operis in alto loco molitur anno 1601. repentè tam graui casu ad terram collapsa est, vt totum os coxendicis, seu fœmoris, quod maximum est in humano corpore, confractum fuerit. Vocati Medicus, et Chirurgus omnia medicamenta, quæ illorum ars postulabat, summa diligentia per quadraginta dies, et eò amplius adhibuerunt; sed euentu planè irrito: quia dolor, et febris, quæ ex dicta confractione superuenerant, non cessabant; et coxendix, totaque tibia adhuc tumens, et immobilis erat; immò alia grauiora symptomata accesserant, nempè vehementes, et penè lethales anxietates: denique valetudo eò deuenerat, vt ægrota apud omnes esset citra vllam opem salutis, quæ saltem naturalibus remedijs parari posset, et

eadem die moritura crederetur. Humanis adeò deſtituta præſidijs ad diuina confugit remedia; nec fruſtrà: nam pia cum religione efflagitata, impetrataque Reliquia Serui Dei Ignatij, ad eius conſpectum recreata, illam ſuper coxendicem, vbi erat os confractum, ſublatis faſcijs, medicamentisq., & recitata Dominica, atque Angelica precatione, & dicto Seruo Dei inuocato, deuotè applicuit; ſtatimq. ſanata eſt: coxendicem, ac tibiam prius tumentem, atque immobilem, expedite, ac ſine dolore mouere cœpit; & veſtes petijt, vt ijs induta ſurgeret & ambularet. quod ei moniales haud permiſerunt, ratæ (licet falſo) ipſam eſſe nimis imbecillem propter eam infirmitatem. Sed die proxime conſecuta veſtes accepit, ſurrexit, & libere, perfecteq. ambulauit ſine vllo dolore, & tumore; coxendicem, ac tibiam ſurſum, & quaqua verſus iactauit, contorſitque; & in poſterum, etiam in lunationibus, & temporum mutationibus,

ſic ambulare perrexit.

II. Quod in Ioanne Leyda Maioricenſi pannorum paratore, annum ætatis agente trigeſimum primum, editum eſt miraculum, eximium ſane videtur, & memorandum. Is anno 1605. in valde acutam, & periculoſam febrem incidit. augebat periculum maxima ſtomachi nauſea, ſic prorſus, vt iuſculi ſorbitiunculas, omnemq. omnino reſpueret cibum. Poſt diem à morbo duodecimum, vel tertium decimum, tam male habuit, vt medicus dixerit, illum eſſe valde periculoſum, niſi illa hora eius vena aperiretur: Ioannes tamen, cùm ſerò eſſet, venam ſibi incidi illo die non eſt paſſus: interim ſe Deo per merita famuli Dei Ignatij impensè commendabat; id quod etiam faciebat Anna eius vxor: nec eorum ſpes vana fuit. Nocte ſequenti ſomno exſuſcitatus, magno ſplendore circumfuſum totum cubiculum vidit, & vxorem inclamans, Nonne, inquit, vides me à B. Ignatio

esse sanatum? negauit quicquam se videre vxor: et virum hallucinari arbitrata, illum è lecto surgere volentem prohibuit. sed illucescente die Ioannes sanus & valens, è lecto sine alicuius auxilio surrexit, vestibus se induit, domumq. egressus, Templum Societatis expedite adijt; et in gratiarum actionem rite animo per Confessionem expiato, Missæ sacrificio interfuit, religiosè, ac piè sacra se Communione refecit; postea domum redijt, semperq. bene se habuit.

III. Aliud miraculũ haud minus insigne intercessione Serui Dei factum resplenduit in persona Hieronymi Honuphrij Etruschi, pueri decennis, incolæ oppidi Gandiæ Valentinæ diœcesis. Is cùm anno 1601. lethale in supercilio propè tempora vulnus accepisset, propter quod totius oculi tumor, & vehemens febris accesserant; parentes eius Petrum Manarem Chirurgum ad curam eius pueri uocarunt; qui per mensem integrum medicamenta ex

artis

artis præſcripto adhibuit. ſed omnia euentu irrito. Etenim vulnus non ſolum non ſolidabatur, ſed adeò latum, & profundum erat, vt inſerendum eſſet linamentum digitale; tantaq. ſanie, & putredine fluebat, vt Chirurgus ipſe ſatis miraretur, certoque crederet os aliquod intus eſſe confractum. Quoniã autẽ inſpectio, & apertio vulneris, quæ omnino neceſſaria iudicabãtur, ipſi Petro plena periculi videbatur; vt ſuæ conſciẽtiæ, & exiſtimationi conſuleret, die Lunæ, veſperi, poſt adhibita ſolita medicamenta iuſſit vocari, & mane proximo conſecuturo adeſſe Ioannem Baptiſtam Cueuas alterum Chirurgum: vt ambo communicatis conſilijs, illi vulneri in peius quotidie ruenti medicinam pararent. Conuenerunt hora ſtatuta coram infirmo: & facta per d. Petrũ relatione curationis adhibitæ, remotis faſcijs, quibus vulnus erat opertum, & obligatum, præter omnem expectationem, meritis Serui Dei, cui mater pueri voto iam fa-

cto,illum commendauerat, vulnus illud penitus obductum , clausum, & solidatum inuenerunt;quod intercessioni Serui Dei vterque parens, & ipsi Chirurgi tribuerunt; pariterq. Deum mirabilem in Sanctis suis prædicarunt.

IV. Miraculum præterea, quod eodē anno contigit in Magdalena Talauera, idem oppidum incolente, iustam etiam habet admirationem. Hæc cùm per tres annos grauibus laborasset obstructionibus, quæ illam iam effecerant hydropisim, quam confirmatam appellant, eiusq. ventrem adeò tumentem, & inflatum reddiderant, vt se de loco ad locum mouere non posset, nisi permolestè; nec vlli prorsus operi faciendo esset idonea: videns remedia à duobus Medicis adhibita sibi nihil profuisse, seq. ab ipsis Medicis pro insanabili iam esse relictam; ad diuina subsidia perfugium habuit. ac sub initium mensis Aprilis votum Deo fecit, promisitq. se, si per intercessionē Serui Dei

Ignatij priſtinam valetudinem recuperaret, quotidie ſemel orátionem Dominicam, atque Angelicam ſalutationem recitaturã. Voto nũcupato,eximio pietatis ſenſu,Imaginem Serui Dei ventri maximè tumenti, atque inflato admouet; ſtatimq. melius ſe habuit, depulſusq. eſt morbus obſtructionis, & hydropiſis; ita prorſus,vt & intra tres, vel quatuor dies detumuerit venter,& ſemper bene ſe habuerit vſq; ad annum 1606. quo tempore ex morbo pleuritidis mortua eſt.

V. Valetudo etiam Ferdinandi Pretel de Mendoza, meritis Serui Dei comparata, valde eius ſanctitatem illuſtrat. Is cùm die 29. Septembris 1603. in febrim incidiſſet tertianam, quæ mox in duplicem, deinde in peſtilentem vnà cum quodam mentis ſtupore, & extraordinarijs horroribus ex humorum abundantia, & virium naturalium defectu accidentibus, degenerauerat: multis purgationibus incaſſum adhibitis,

vis

vis morbi adeo aucta erat, vt à Medicis destitutus in supremo iam mortis discrimine versaretur. Interim tamen ipse ritè confessus, & Communione instructus, sacrum Oleum, quo est perunctus, efflagitauit. Quibus ita perfectis, die tertia Decembris manibus tenens imaginem Serui Dei, quam è collo pensilem gestabat, ad eum clamauit, & ex toto corde ad salutem obtinendam se illi commendauit. extemplo conualescere cœpit, morboque liberatus est; & die 13. eiusdem mensis sanus in summa hyemis vi per montes perfrigidos equitans, Valentiam, quæ itinere nouem dierum Vallisoleto distat, profectus est.

VI. In Anna Barzellona in eodem oppido habitante, valde perspicuum effulsit aliquando miraculum. Erat hæc ferè sexagenaria; totoq. iam biēnij spatio, & eo amplius morbo paralysis tam grauiter vexata fuerat, vt immobilis esset ad omne opus laboris, & gradus ascendere, aut ex ijsdem de-

scende-

ſcendere non poſſet, niſi ſcipionibus innixa: quorum tamen beneficio potius reptabat, & ſui corporis membra ſecum trahebat, quàm incederet. Cùm ita ſe haberet, & admota medicamenta nihil profeciſſent, ecce tibi nouus apoplexiæ in altero latere morbus accedit: propter quem omninò impotens, atque immobilis effecta, in lecto decubuit, in quo ſe commouere non poterat. Et quoniam ex acerrimis doloribus nullam neque nocturnæ, neque diurnæ quietis partem per octo dies capere potuerat; valde debilis, atque imbecillis effecta iã fuerat. Humanis itaque remedijs ſe omninò deſtitutam intelligens, atque ad diuinam opem receptum eſſe quærendum cernens; ad capellã Serui Dei in Eccleſia Collegij ſupradictæ Societatis poſitam, auxilio Margaritæ ſororis ſuæ, & adminiculis ſcipionum adiuta, intra ſpatium duarum horarum acceſſit; ibique ardenter effundens preces, voto ſe adſtrinxit, & pollicita eſt, ſi

per Serui Dei merita optatam recuperaret sanitatem, vnam se nouendialem in illius honorem facturam esse; curaturamq. prætererea, vt semel Missæ sacrificium offerretur; seque præeunte Confessione, sanctissimam Eucharistiam sumpturam; cereamq. Imaginem, in accepti beneficij monumentum, in eodem sacello suspensuram. Voto sic nuncupato, illicò melius habere se cœpit: genu, quod prorsus erat immobile, statim flectit, institutam orationem absoluit: singulari quodam voluptatis sensu perfusa surgit, & domũ lætabunda regreditur gradu expedito; totoq. illo die, ac nocte insequenti inchoata valetudo ita est aucta, vt iam illucescẽte mane, sana omnino ad Collegiũ accurrerit expeditissimè, gratias Deo, & illius Seruo Ignatio redditura.

VII. Ioannæ quoque Claræ, & Noguerræ viduæ Maioricen. annos natæ 56. circiter, cœcitate laboranti, videndi facultatem reddidit Seruus Dei. Hæc toto biennio gra-

ui

ui morbo oculorum laborauerat, & in fine primi anni visum alterius oculi omnino, ac prorsus amiserat, altero verò perparum videbat: cùm adhibita medicamenta nullũ ei fructum attulissent, immò potius in deteriorem eam coniecissent statum; sic inquam, vt alterius oculi visu priuata iam esset: humanis diffisa præsidijs, ad diuina se conuertit. Cùm ergo primum ipsa per se ter Dominicam, Angelicamque recitasset orationem, & easdem deinde à fratre, domesticisque suis flexo genu recitari iussisset: frustulum ossis, & quandam subscriptionē Serui Dei super oculos imponi sibi voluit. quod vbi factum est, cessauit statim dolor oculorum, cœpitq. videre. Tum recitatis iterum ter ijsdem precationibus, & oculis rursus impositis Reliquijs, melius vidit; omnique oculorum vitio, ac cæcitate prorsus est liberata.

VIII. Bartholomæus Contesti, ciuis Maioricensis Chirurgus, annũ agens 62. haud

minus in huius imploratione Serui Dei beneficium eſt expertus. Is adeò acerbis, & diuturnis capitis doloribus opprimebatur, vt præ nimio dolore ſæpè ad terram allideretur. Acceſſit in oculorũ altero tam grauis opthalmiæ morbus, ideſt inflammatio oculorum, vt alterum etiam per quendam quaſi conſenſum diuexaret, & efficeret, vt ne tenuiſſimum quidem lucis radium perferre, aut quicquam edere, aut aliquantulũ quieſcere poſſet; ob idque in tenebroſo cubiculo conditus, inde non egrediebatur. quòd ſi aliquid cibi demùm ſumere cogebatur, alienæ id miniſterio manus ſumendũ erat. Humana remedia fuerunt adhibita plurima, & multiplicia; ſed omnia incaſſum, morbo ſemper in deterius ruente. Eò denique deuentum eſt, vt Bartholomæus ex intolerando dolore non dubitaret affirmare, futurum, vt ſi viueret quidam Paſtor Chirurgus, ſibi oculum erui, & radicitus extirpari iuſſurus eſſet. in hoc ſtatu poſitus, audi-

ditis miraculis multis, quæ Serui Dei interceſſione fiebant, magna ſpe concepta, & erga illum eximia religione incenſus, anno 1597. iuſſit ad ſe afferri illius ſubſcriptioné. eodemq. temporis puncto, quo fuit ea reliquia ad illum delata, benè ſe habuit; capitis, & oculorum ceſſauit dolor, viſum recuperauit; & lucis ſplendorem, quem antea adeò auerſabatur, ſine vlla offenſione ſuſtinuit. ſurrexit demum è lecto, & cibum petens comedit, quieuitq. magno cũ voluptatis ſenſu. Atque vt intelligeretur tam ſubitã curationem diuinæ virtuti, atque interceſſioni Serui Dei tribuendam eſſe, bis, terve ſacra Reliquia è cubiculo eiuſdem ægroti exportata, illico dolor ante ſublatus rediјt; eademq. in cubiculum reducta, illico morbus diſceſſit. Quo facto admonitus Bartholomæus, ſacram Reliquiam apud ſe retinuit. atque ita intra tres, vel quatuor dies ita perfectè ſanatus eſt, quaſi nunquam ægrotaſſet.

IX. Non multo poſt in eadé vrbe in per-

ſona

ſona Colunæ Cortei,& Vich, aliud interceſ-
ſione Serui Dei perſimile miraculum acci-
dit. quæ capitis dolore adeo vexabatur, vt
neq; noctu quieſceret. Superuenit per duos,
vel tres menſes in vno oculorum tantus cru-
ciatus, vt nec palpebrã attollere, nec lumen
videre poſſet. denique cœca prorſus euaſit.
Quin erat adeo vehemens dolor, vt nõnul-
lis noctibus ipſemet oculus è capite ſibi ex-
ijſſe videretur, & propterea vocaret maritũ,
vt oculum ſuo loco reponeret. Cùm in hu-
manis remedijs, quorum plurima fuerunt
adhibita, nullã amplius poneret ſpem, mor-
bo ſemper incremẽta capiente: anno 1599
certior facta eſt de miraculo iam facto per
interceſſionem, & Reliquiam Serui Dei in
perſona eiuſdẽ Bartholomæi Conteſti, qui
ſimili morbo laborauerat. Quo audito, mi-
ſit, qui eam Reliquiam ad ſe deferrent. qua
allata, & ſuper oculos (præuia Serui Dei in-
uocatione, ac precatione) impoſita, palpe-
bra, quæ prius per Chirurgos aperiri non
po-

poterat, confestim vltrò, ac per se cæpit aperiri. Cessauit dolor, lucis splendorē pertulit: atque intra tres dies paulatim visum omnino recuperauit, & perfectè conualuit.

X. Postremo loco Relationem concludit spectabile miraculū intercessione Serui Dei editum in persona D. Ioannæ de Aragona, & Pignattellæ, Ducissæ Terranouæ, viduæ relictæ D. Caroli de Aragona Ducis Castri Vetrani in Regno Siciliæ, annos agentis 35. Hæc dum esset Neapoli apud Hectorē Ducē Montisleonis eius germanū anno 1599. quatuor iam menses vehementissimo dolore cruciabatur ex tumore, & duritie alterius mamillæ in parte superiori. Remedia adhibita fuerunt à Medicis, & Chirurgis præstātissimis d. ciuitatis quamplurima, sed nullo cū fructu. Dolore igitur magis magisq. crescente, ægrota eò demū reducta est, vt neq; pedes, neq; brachia mouere posset: quin sibi viscera transfigi quodammodo viderētur. Cùm ergo ad opem Serui Dei Ignatij confu-

ſugere decreuiſſet, petijt, impetrauitq. illius Imaginē à Hieronyma Columna eius matre: quam religiosè venerata, impenſius ſe illi commendat. Manè facta ſunt hæc: veſperi eiuſdem diei ipſa Ioanna ſana ſine tumore, ſine duritie, & ſine vllo doloris ſenſu reperta eſt.

HAEC ſunt, Beatiſs. Pater, quæ ex legitimis actis huius cauſæ dicenda fuerunt de vita & moribus Serui Dei Ignatij, deque Miraculis illius interceſſione iā factis. Quibus copioſius in multis Congregationibus perpenſis, atque diſcuſſis, Cardinales Congregationis ſacrorum Rituum in eam ſententiam vnanimes venerūt, & ita decreuerunt: Poſſe Sanctitatem Veſtrā (ſi ei placuerit) ad vlteriora procedere, & Canonizationē Serui Dei Ignatij Fundatoris Societatis IESV iuxta ſacros Romanæ Eccleſiæ Ritus perficere, & ſolemniter celebrare, & ipſum Ignatium inter Sanctos referre.